

NAOMI SMITS

**EH... JUF,
HOE
KRIJG JE
EIGENLIJK
KINDEREN?**

**PEPPER
BOOKS**

Inhoud

Voorwoord	9
Presentje voor de juf	19
De eerste weken in groep 3	23
Kinderboekenjaar	27
Zo'n dag	31
Makkers staakt uw wild geraas	35
Wisselen	39
Wie jarig is, trakteert	43
Relativerende nuchterheid	47
Als ik later groot ben	51
Stagiairs	55
Cito-toets	59
Bingo	63
Twee woorden, negen letters	67

Nur 401 / W032101

Bisac EDU042000

© Pepper Books

© MMXXI Tekst: Naomi Smits

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

© Auteursfoto: Dorieke Zevenberg

Een groot aantal columns is eerder in *Trouw* verschenen.

De columns *Wisselen*; *Bingo*; *Twee woorden, negen letters*; *De Z van Zelfstandigheid* en *Voor niks gaat de zon op* zijn overgenomen uit *Juf & Meester*, een uitgave van Uitgeverij Malmberg b.v. © Uitgeverij Malmberg b.v. Deze columns mogen niet worden verveelvoudigd en/of op enigerlei wijze openbaar gemaakt, zonder toestemming van Uitgeverij Malmberg b.v., www.malmberg.nl.

pepperbooks.nl

De Z van Zelfstandigheid	71
Alles is liefde #1	75
Alles is liefde #2	79
Schoolreis	83
Back in business	87
Dijk van een leerkracht.....	91
Wc-eend	95
Een feuilleton aan klachten en eisen.....	99
Voor niks gaat de zon op	103
Aangeslagen	107
Gelikt	111
Alle begin is moeilijk	115
Een lesje bewustwording	119
Bedreigde diersoort.....	123
Ziek is ziek.....	127
Wat voor dag?!	131
Videobellen	135
Gemengde gevoelens	139
Militaire operatie	143
Musical	147
Op kamp	151
Onderwijsnachtmerries	155
De luizenmoeder	159
Nooit vergeten.....	163
Boekendoos.....	167
Streng, strenger, strengst.....	171
Rauwe rouw.....	175
Lootjes trekken	179

Driekoningen	183
Overgeefprotocol	187
De leerling die ik nooit meer vergeet.....	191
Dankwoord.....	195

Voorwoord

‘Onderwijzen is het mooiste en belangrijkste beroep dat er is!’ Zo signeerde Maarten van Rossem ooit zijn boek voor mij nadat hij mij vroeg wat ik deed voor de kost. Hij heeft gelijk: ik heb een mooi en belangrijk beroep, waarover ik al een aantal jaar heb mogen schrijven, voor dagblad *Trouw* en onderwijsmagazine *Juf & Meester*. Een grote eer (en feestje) was het dan ook toen uitgeverij Pepper Books mij benaderde om een selectie uit mijn honderdtal columns te bundelen. Voorwaarde was wel dat ik ook nieuw werk aan het geheel zou toevoegen. Geen probleem, want als leerkracht maak ik elke dag wel iets mee.

Om een goed beeld te schetsen van hoe ik voor de klas ben beland, neem ik je eerst mee naar het Brabantse plaatsje Veghel in de jaren tachtig en negentig. Naar mijn jeugd. Ik groeide op

in een gezin met een hardwerkende vader en een (ook hardwerkende) thuisblijfmoeder, die na schooltijd met thee en koekjes op mij en mijn jongere broertjes wachtte. Daar werden we gevoed met onder andere sport, muziek, literatuur en eten. Veel eten trouwens, maar ja, dat is vanzelfsprekend als je uit een Brabants-Indisch nest komt. Mijn thuis was niet alleen een veilige haven, maar ook een zoete inval voor familie en vrienden. Ik zie mezelf nog zitten aan de grote keukentafel, waar we na de maaltijd steevast kennisspelletjes speelden. Waar ik maar al te graag liet horen wat ik allemaal had geleerd op school.

Ja, ik was een kind dat met plezier naar school ging en mijn juffen en meesters van toen draag ik nog steeds een warm hart toe. Zij hebben mij de liefde voor onderwijzen meegegeven. Het is dan ook logisch dat ik – net als al mijn vriendinnetjes – in alle vriendenboekjes schreef dat ik later ‘mama’, ‘schrijver’ en ‘juf’ wilde worden. Later kwamen daar nog ‘actrice’ en ‘prinses’ bij, maar dat terzijde.

Mijn basisschooltijd kenmerkt zich door de fijne klas waarin ik zat, de uitstapjes, de schoteltjes die de meester kapotgooide om zo de breuken uit te leggen, mijn liefde voor toneel (met als hoogtepunt de hoofdrol in de eindmusical) en het schrijven voor de schoolkrant. Ik herinner me dat ik ringzwaaien verschrikkelijk vond en dat ik als langste van de klas altijd achterin moest zitten. Handarbeid was niet echt mijn ding en ondanks mijn liefde voor muziek vond ik de muzikales verschrikkelijk (maar dat had vooral te maken met de muziekjuf). Helpen met (voor)lezen in de onderbouw vond ik

daarentegen wel fantastisch. Een juf in de dop, zou je kunnen zeggen.

Wat me het meest is bijgebleven, is dat ik zo veel heb geleerd. Dat ik echt kennis heb opgedaan. Ik kan nog steeds vlot plaatsen op de kaart van Nederland aanwijzen en in no-time breuken vermenigvuldigen. De keertafels, hoofdrekenen, werkwoordspelling: het is er allemaal in geramd zonder toeters of bellen. Je ging naar school om te leren en we leerden door het goede onderwijs dat er gegeven werd.

Na de basisschool ging ik naar het gymnasium. Ik had kunnen kiezen voor de scholengemeenschap in het dorp (of is Veghel nu eindelijk een stad?), maar ik wilde naar een kleinere school, waar ik niet op zou gaan in de massa. Dat betekende wel elke dag zeven kilometer heen en terug fietsen. Door weer en wind. In de brugklas deed ik dat braaf, maar later keek ik mijn vader als het hard regende lief aan zodat hij me zou brengen. Op een gegeven moment mocht ik zelfs een strippenkaart kopen om met de bus te gaan. Die goeie ouwe tijd.

Op de middelbare school was ik dol op de talen, geschiedenis en aardrijkskunde. Met wiskunde en de exacte vakken had ik niet zo veel, voor scheikunde kon je me wel wakker maken. Verder kan ik nog steeds ‘avus’ vervoegen, weet ik hoe de tektonische platen werken en wanneer het Rampjaar plaatsvond. Ook *Van den vos Reynaerde*, *Huis clos* en alle Griekse mythen staan me nog helder voor de geest.

Misschien heb ik geluk gehad, maar bijna al mijn docenten waren vertellers. Als een spons zoog ik alle informatie op. Ik

vond het dan ook helemaal niet erg om naar de middelbare school te gaan en heb vooral warme herinneringen aan die tijd. Naast school vulden mijn dagen zich met boeken, hockey en de borrels in café De Zwaan. Daar zaten we als bovenbouwleerlingen elke vrijdagmiddag te filosoferen over het leven. Oké, ik besteedde een deel van de tijd aan de Photoplay, waar ik mijn hoogste score bij Triviant moest zien te behouden. Weer die kennisfeitjes, hè? Ze blijven maar terugkomen.

Na de welbekende Rome-reis brak het eindexamenjaar aan. Veel klasgenoten wisten al wat ze wilden studeren en wat ze wilden worden. Van 'actrice' en 'prinses' was ik inmiddels afgestapt, maar het onderwijs en iets met boeken stond nog steeds hoog op het lijstje. Mijn decaan raadde de pabo echter af. Hij vond dat ik eerst naar de universiteit moest en een brede studie moest kiezen; een knip-en-plakstudie was niks voor mij. Ik vond hem sowieso al een bijzondere kerel, en dat gesprek des te meer. Wie was hij om te bepalen wat ik wilde worden? 'Ga jij de pabo maar later doen,' besloot hij zijn advies.

Na lang zoeken en verschillende open dagen bezocht te hebben, bleven de volgende studies over: rechten, psychologie of Theater-, Film en Televisiewetenschap in Utrecht. Het werd de laatste, gecombineerd met vakken in taal, literatuur en communicatie. Toch zag ik het nog niet zo zitten om te gaan studeren. Ik maakte me zorgen om alles wat er komen zou en wilde het liefst een tussenjaar inlassen. Met goede cijfers en een flinke knoop in mijn maag ging ik de examens in. Lang

verhaal kort: ik kreeg bij elk examen een complete black-out en ik zakte.

Het gekke is dat dit goed voor me is geweest. Op dat moment natuurlijk niet, want hemeltjelijf, nog een jaar naar school zonder mijn vrienden en vriendinnen: het was de hel die Sartre ooit in zijn boek beschreef. Maar ook dat jaar heb ik overleefd, dankzij een aantal fijne klasgenoten. En wat zegt een toets nou eigenlijk over een kind?

Na mijn 'tussenjaar' toog ik naar Utrecht. Mijn studententijd was geweldig: de studie was leuk, ik maakte vrienden voor het leven en zat erg op mijn plek (zelfs in mijn allereerste kamer, een hok van negen vierkante meter). Ik koos de theaterkant en maakte met studiegenoten voorstellingen; het theater werd mijn tweede thuis. Mijn belevenissen als student (zoals om drie uur 's nachts met collega's van het Beatrixtheater of het roeiteam tosti's eten bij café Het Pandje, en dansen in De Derrick en De Kneus) hield ik bij op een goed gelezen weblog.

Na het behalen van mijn bachelor ging ik de master Kunstbeleid en Management doen. De beleidsmatige kant van de culturele sector vond ik erg interessant. Een schouwburg leiden, dat werd mijn droom. Maar ja, we hebben het over begin 2000 en de banen lagen absoluut niet voor het oprapen in mijn vakgebied. Na mijn afstuderen had ik diverse baantjes en kwam ik uiteindelijk bij de televisie terecht. Als tekstschrijver. Want ja, schrijven was nog steeds een grote hobby.

Bij de televisie heb ik een mooie tijd gehad: niet alleen heb

ik er veel geleerd, ook heb ik er mijn echtgenoot leren kennen. Tussen de bedrijven door ben ik gaan nadenken over wat ik nu écht wilde. En ja, dat bleek alsnog het onderwijs te zijn. Ik wilde leerlingen net zo kunnen verwonderen als mijn docenten bij mij hebben gedaan. Ik wilde een voorbeeld zijn, verschil maken, ze gewoon iets leren. Kennis overdragen. Dat.

‘Pap, mam, ik werk niet meer bij de televisie. Ik ga de pabo doen!’

‘Dat hadden we al lang en breed ingecalculiseerd,’ was de reactie.

Dat gesprek viel honderd procent mee. Met een opa als hoofdonderwijzer en ooms en tantes in het onderwijs was het ook niet heel raar dat ik alsnog de stap had gezet. Soms zit het gewoon in je DNA.

Zo gezegd, zo gedaan. In 2011 ontving ik mijn Bachelor of Education. Na een intensieve opleiding aan de deeltijdpabo mocht ik mezelf dan eindelijk ‘juf’ noemen.

I did it! Ik had de eindstreep gehaald. Het waren twee pittige jaren geweest van ballen in de lucht houden op het gebied van werk (bij de boekhandel in hartje Utrecht), stage, school en relatie/familie/vrienden, en ik heb meerdere malen op het punt gestaan om de handdoek in de ring te gooien, maar het was me gelukt.

Toen ik daar tijdens de diploma-uitreiking met dat felbegeerde papiertje in mijn handen stond, kreeg ik toch weer buikpijn. Want was ik er wel klaar voor? Was ik wel klaar om een klas te draaien? Nee. Ik besloot nog lekker in de boekhandel te blijven werken (daar was ik tijdens de pabo aan de slag

gegaan) en gewoon eerst in te vallen.

Tijdens mijn invalwerk werd me een baan aangeboden en na de zomervakantie van dat jaar begon het onderwijsleven pas echt. Ik mocht mijn eigen toko draaien op een van mijn stagescholen en dat was ontzettend veilig en vertrouwd. Maar of ik er inmiddels klaar voor was? Nee, absoluut niet. Ik ontdekte ook al gauw dat wat ik moest doen, niet echt aansloot op wat ik tijdens de opleiding had geleerd. Ik had het gevoel dat ik heel veel had gemist tijdens de colleges. Een goede instructie geven, orde houden, en dan heb ik het nog niet eens over die bergen administratie die erbij kwamen kijken. Mijn eerste jaar als starter was chaos. Ik werd voor de leeuwen geworpen, en in mijn geval waren de welpjes zes en zeven jaar oud. En het waren er maar liefst 24. Klaar om hun verse juf te verscheuren, dacht ik. Maar nee hoor, het was in één woord geweldig! Voor mijn gevoel deed ik maar wat, maar uiteindelijk heb ik ze een hele hoop geleerd. Dat kwam ook door mijn coach, die mij uitstekend het eerste jaar door loodste. Zonder haar was het me niet gelukt om me te focussen op het lesgeven en het overdragen van al die kennis. Ik had never nooit verwacht dat ik er zo veel plezier in zou hebben om kinderen iets te leren. Na al die jaren zat ik eindelijk op mijn plek.

Inmiddels heb ik zo’n drie- tot vierhonderd kinderen les mogen geven. Met liefde, met plezier en soms ook met lood in mijn schoenen. Ik heb me vaak afgevraagd waarom ik in hemelsnaam voor de klas ben gaan staan, om vervolgens te beseffen: hier doe ik het voor. Ik wilde die momenten graag delen

en ben uitspraken van mijn lieve leerlingen gaan verzamelen; ik postte ze op social media. Die uitspraken werden veelvuldig geliket en gedeeld en zo kwam *Juf & Meester* mij op het spoor. De redactie van het onderwijsmagazine vroeg me columnist te worden en natuurlijk zei ik daar volmondig ‘ja’ op. Ook dagblad *Trouw* kreeg mijn onderwijscolumns een aantal jaar later in de smiezen en voordat ik er erg in had, was ik ook daar columnist. Ik ben er ongelooflijk trots op dat ik dat heb mogen doen. Ondertussen had ik mijn eigen tekstbureau opgezet en was ik parttime gaan werken (de klas deelde ik met mijn ‘duo’-collega). Want ja, dat schrijven was toch wel heel erg leuk en schrijven over het onderwijs al helemaal. Vooral als je als leerkracht veel meemaakt, zoals ik.

Ik ben ten huwelijk gevraagd in het bijzijn van mijn lieve leerlingen en ik ben moeder geworden. Ik heb stagiairs mogen begeleiden, bijzondere oudergesprekken gevoerd en afstandsonderwijs verzorgd. Ik ben op jacht gegaan naar wc-eendjes, heb over de bloemetjes en de bijtjes verteld en heb heel veel tanden gewisseld zien worden. Er waren boeiende gastsprekers, bizarre activiteiten en er waren ook altijd veel boeken. Heel veel boeken. Ik heb engelengeduld gekweekt, geknuffeld, getroost, gemopperd en tot tranen toe geschaterd. Maar vooral heb ik lesgegeven. Kennis overgedragen. Met hart en ziel. De verwondering, de vallende kwartjes... dat is wat mijn vak zo mooi maakt.

Maar mijn vak is ook complex. Ik heb werk dat ik niet tot mijn pensioen wil doen. Het onderwijs in ons land is stuk. Er zijn veel dingen niet op orde en veel kinderen vallen buiten

de boot als het gaat om goed onderwijs. Daar zul je over lezen in mijn boek, maar ik wil vooral ook de mooie kant van ons vak laten zien. Dat een leerkracht ertoe doet.

Tot die tijd zal ik mijn uiterste best doen om een goede juf te zijn: ik lees vakliteratuur, bezoek congressen, vraag feedback en zet alles op alles om mijn lessen nog beter te maken om zo mijn leerlingen nog beter onderwijs te bieden. En zodra ik merk dat ik niet meer op mijn plek zit, is het weer tijd om mijn vleugels uit te slaan. Zo ben ik al meerdere malen van jaargroep gewisseld en vorig jaar naar een andere school gegaan. Al deze verschillende klassen komen aan bod in de columns. Uiteraard heb ik alle leerlingen, om enige privacy te waarborgen, een pseudoniem gegeven. Bij elke column die uitkwam, was het een sport onder de ouders om uit te vogelen om welke leerling(en) het ging. Er waren zelfs ouders die – net als mijn moeder – de columns uitknipten en inplakten. Een mooie herinnering voor later.

Dit schooljaar sta ik tien jaar voor de klas, een mijlpaal toch wel. En dat vier ik dus met dit boek. Een columnbundel waar ik apetrots op ben en die straks staat te shinen in mijn boekenkast. Ik hoop dat mijn verhalen bij jou een glimlach op het gezicht toveren. Ze komen recht uit mijn onderwijshart.

‘Mama’, ‘schrijver’ en ‘juf’: ik ben het allemaal geworden.

Naomi Smits
voorjaar 2021

Presentje voor de juf

Juf? Dit is voor jou!

Met een big smile overhandigt Khalid me een cadeautje. Het is de eerste schooldag na de zomervakantie en ik sta mijn nieuwe leerlingen bij de deur van de klas op te wachten. Khalid heeft vorig jaar bij mij in groep 3 gezeten en nu krijg ik zijn broertje Fouad in de groep.

Ik bekijk het presentje van alle kanten. Ik weet even niet wat ik moet zeggen. Echt niet. Dus stamel ik maar: ‘Wat lief, Khalid. Dank je wel voor deze prachtige... eh...’

‘Kerststal, juf. Het is een kerststal!’

Ik moet het even op me in laten werken. Ik bekijk het cadeautje nogmaals.

Een kerststal. Het is inderdaad een kerststal. Een best wel grote kerststal zelfs. Met glitters. Met Jozef, Maria, kindeke

Jezus en een ezel. Dat Jozef woest uit zijn ogen kijkt en een soort bijl in zijn handen heeft, negeer ik maar even. Ik krijg namelijk een kerststal. Zomaar op een zonnige dag in augustus.

Ik weet weer niet wat ik moet zeggen.

‘Gekocht op de rommelmarkt in Marokko, juf! Hij is speciaal voor jou.’ Khalid kijkt alsof hij me zojuist het winnende lot van de Postcodeloterij heeft overhandigd.

‘Wauw, hier ben ik heel erg blij mee. Wat een verrassing. Dank je wel!’

Ik laat mijn collega van groep 5 het kunstwerk zien en ook zij zou wel zo’n prachtig exemplaar willen hebben. De ouders en leerlingen die zich ondertussen voor mijn lokaal hebben verzameld, bewonderen de kerststal. Iedereen is het erover eens dat het een ontzettend lief gebaar is. Khalid wordt bedolven onder de complimenten en straalt van oor tot oor.

‘Juf Naomi?’ De vader van Khalid baant zich een weg door de menigte en geeft me een hand. Hij wenst me een mooi schooljaar toe en vindt het fijn dat de jongste telg van de familie dit jaar bij mij in groep 3 zit.

Ik bedank hem, en ook voor de mooie kerststal.

‘Tja...’ voegt hij er zachtjes en enigszins beschaamd aan toe, ‘toen de jongens die zagen, wilden ze hem per se kopen. Hij deed ze aan je denken, op de een of andere manier. Ik zei nog: “Juf Naomi houdt meer van flamingo’s,” maar nee, dit moesten en zouden ze voor de juf meenemen. Dus, eh... sorry.’

Ik moet lachen en druk de vader van Khalid op het hart dat ik heel erg blij ben met mijn kerststal.

Hij geeft me een knipoog en brengt Khalid naar groep 4.

Fouad loopt de klas in en fluistert: ‘Lief hè, van mijn broer?’
Ja, heel lief. Leerlingen die in de schoolvakanties aan hun juf denken. Een mooier cadeau kun je niet krijgen.

*‘Van kleuter naar derdegrøeper:
het is investeren, herhalen, overleven
en heel veel geduld hebben.’*

De eerste weken in groep 3

De afgelopen dagen was het weer lekker onrustig in onderwijsland. Er kwam extra geld – iets met een sigaar uit eigen doos – er werd volop gediscussieerd over de toelatingseisen op de pabo en ook kwam het lerarentekort weer veelvuldig ter sprake. Ikzelf hield me hier enigszins buiten, want ik had wel wat anders aan mijn hoofd: een heerlijk hysterisch onderwijsdraadje op Twitter.

Een ex-kleuterjuf ging helemaal los op het fenomeen ‘kleuters’. Ze had nog wat onverwerkte frustratie van haar tijd als leerkracht van de onderbouw. Over het pellen van mandarijnen, en het hanteren van prikpenen en scharen. Over broekplassers, verstopte wc’s, fanatieke neuspeuteraars, veters die in

de knoop zitten... alle kleuterklasclichés passeerden zonder enige gêne de revue.

Ik kwam werkelijk waar niet meer bij.

Weet je, werken in de kleuterbouw is een vak apart – respect voor mijn collega's – en ik kon niks anders doen dan net als vele anderen (onder wie veel leerkrachten) de tweets liken en delen. Lekker de knuppel in het hoenderhok gooien. Lachen is ook tijdens deze onderwijs crisis het beste medicijn!

Over de zure opmerkingen van ouders die blij waren dat ze hun kind niet bij die dame in de klas hadden, houd ik deze keer wijselijk mijn mond.

De tweets waren voor mij een feest van herkenning. Want een groep 3-leerling komt nog gewoon als kleuter je klas binnen. En daar heb ik er dit schooljaar 28 van.

Ik maak de balans even voor je op: ik heb pak 'm beet 374 keer een drinkbeker opgedraaid, 81 keer water of melk van de tafels moeten poetsen, 16 kinderen die papa of mama misten getroost, 1832 veters uit de knoop gehaald en/of gestrikt, 5 skinny jeans van benen afgestroopt en 632 keer gezegd dat een stoel geen klimrek is en dat je potloden niet moet opeten.

Dan heb ik het nog niet eens gehad over het feit dat er kinderen zijn die tijdens de leesinstructie gewoon de bak met lego pakken om ongestoord te gaan spelen. En dat de juf knuffelen wanneer je onder de pindakaas zit niet zo'n strak plan is. Van kleuter naar derdegrøeper: het is investeren, herhalen, overleven en heel veel geduld hebben.

Aan de andere kant onthalen die kleintjes je dagelijks als een popster en verblijden ze je met briefjes, tekeningen en soms

zelfs chocola. Ze delen nog hun laatste kruimel brood met je. En hoewel de meesten een aandachtsspanne van een garnaal hebben en het liefst de hele dag buiten willen spelen, is groep 3 de meest gemotiveerde club ooit. Leren willen ze!

Wanneer ik tijdens de creales spontaan veertien kinderen met kleihanden op me gestort krijg – 'groepsknuffel met de juf' – kan ik niks anders doen dan keihard lachen. De eerste weken in groep 3 zijn een regelrechte survival, maar ik heb wél het mooiste beroep van de wereld.

Het is je plicht als leerkracht om de kinderen dagelijks mee op reis te nemen en ze te verleiden met mooie verhalen.

Kinderboekenjaar

‘Juf? Ik vind dat het weer voorleestijd is.’ Kris heeft pontificaal zijn rekenschrift dichtgeslagen en kijkt me met stralende ogen aan.

‘Ik heb voor de pauze nog voorgelezen!’ is mijn reactie.

‘Ja, maar het is nu ná de pauze!’ Mijn lieve leerling is onverbiddelijk. Uiteraard krijgt hij bijval van de hele klas en Jason pakt alvast het voorleesboek.

Er zit niks anders op dan de rekenopdrachten even te laten voor wat ze zijn. Deze juf laat zich niet zo snel ompraten, maar als het om voorlezen gaat, heb ik absoluut geen ruggengraat. Vooruit, nog één stukje dan.

Ik ben dan ook zo blij als een kind in de snoepwinkel wanneer de Kinderboekenweek van start gaat. Tijdens deze week – of eigenlijk tien dagen – gaat het om lezen, leesbeleving en

het promoten van kinderboeken. De laatste jaren wordt er van de Kinderboekenweek één groot feest gemaakt. Er is een thema, er is toneel, er zijn liedjes, dansjes, knutsels, noem maar op. Harstikke leuk natuurlijk, maar het is wel zonde dat er ook aandacht wordt besteed aan activiteiten die alleen met het thema te maken hebben.

Gebruik de week waarvoor die ooit is bedacht: om het lezen van kinderboeken extra te promoten, schrijft Leontine le Blanc van Leesadvies in een artikel. Een creatieve verwerkingsvorm ná het lezen van een boek is wel een goede activiteit, en een mooie aanleiding om over het boek in gesprek te gaan. En daar ben ik het grondig mee eens.

Ik ben ook van mening dat zo'n week een beetje summier is. Het lezen en promoten van kinderboeken zou dagelijkse kost moeten zijn, een vast onderdeel van je lesprogramma. Het is misschien wel een van je plichten als leerkracht om de kinderen dagelijks mee op reis te nemen en ze te verleiden met mooie verhalen. Dat je ze óók kennis laat maken met sprookjes, mythen en andere rijke teksten: boeken die ze zelf niet zo snel zouden uitkiezen. Daar heb je wel tijd voor nodig en daarom pleit ik voor een Kinderboekenjaar. Met een mooi overkoepelend thema en zonder allerhande losstaande activiteiten. Gewoon terug naar het verhaal.

Terug naar mijn verhaal. Ik neem groep 3 weer mee op avontuur in het verhaal van een jongen in een kraanwagentje. De kinderen gieren om Karel met de houten poot die mevrouw Helderder de stuipen op het lijf jaagt. Op het moment suprême klap ik het boek dicht en beloof ik op een later tijdstip verder te

lezen. Er klinkt boegeroep uit de klas.

'Ja maar, juf. Voorlezen is mijn lievelings!'

Ik doe net of ik de smeekbede van Lies niet hoor. Wat ben ik blij dat ik wéér een groep heb waarmee ik mijn liefde voor kinderboeken kan delen. Want ja, (voor)lezen is ook mijn lievelings. En dat is een perfect thema voor het Kinderboekenjaar.